

обробки інформації, реалізує комплексний підхід в автоматизації лікувально-діагностичного процесу. Весь документообіг лікувально-діагностичного процесу переводиться в електронний вигляд, що в цілому дозволяє скоротити витрати часу на відвідування медичної установи у 2-3 рази за одночасного поліпшення якості лікувального процесу. Забезпечення формування професійних компетенцій здобувачів засобами інформаційних технологій при вивченні дисципліни «Інформатика в медицині» досяється з дотриманням наступних умов: забезпечення безперервності навчання здобувачів протягом всього періоду вивчення, забезпечення комфортного освітнього середовища. на основі взаємодії у комп'ютерній програмі освітнього призначення Moodle, визначення рівня теоретичної підготовки за допомогою технології Moodle-лекції та Moodle-тесту, залучення здобувачів до процесу вдосконалення змісту та методики викладання дисципліни «Інформатика в медицині». Основними засобами, що сприяють забезпечення якісного освітнього процесу є: електронний навчально-методичний комплекс з дисципліни «Інформатика в медицині», реалізований на базі освітнього середовища Moodle.

Список використаних джерел

1. Вища медична освіта і Болонський процес (навчально-методичні та інформаційно-довідкові матеріали) / [Москаленко В.Ф., Волосовець О.П., Яворівський О.П. та ін.]. - К.:МОЗ України, 2004. – 112 с.
2. Врублевська С.В. Інноваційні процеси у системі освіти /С.В.Врублевська //Медична освіта. - 2007. - №1. - С.43-48.
3. Ніколаєнко С. М. Якість вищої освіти в Україні: Погляд в майбутнє /С.М. Ніколаєнко // Вища школа. – 2006. – №2. – С. 3-22.
4. Драч І.І. Компетентнісний підхід як засіб модернізації змісту вищої освіти / І.І. Драч // Проблеми освіти: наук. зб. / Кол.авт. – К.: Інститут інноваційних технологій і змісту освіти МОН України. – 2008. – Вип. 57. – С. 44 –48.
5. Збірник якісних завдань: загальна педагогіка, дидактика: навчальний посібник/В. П. Тарантей [та ін]; Казахський агротехнічний ун-т ім. С. Сейфулліна. - Астана: Друкарня КазАту ім. С. Сейфулліна, 2015. - 196 с.

DOI 10.70286/ISU-03.12.2025.006

МІГРАЦІЯ В УКРАЇНІ: СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА ВИКЛИКИ

Бідучак Анжела

д.мед.н., доцент

Кафедра соціальної медицини та організації охорони здоров'я
Буковинський державний медичний університет, Чернівці, Україна

Міграційні процеси в Україні упродовж останніх десятиліть набувають зростаючої інтенсивності та визначають ключові параметри демографічного, соціального й економічного розвитку держави. Починаючи з 2014 року й

особливо після масштабної збройної агресії 2022 року країна зіткнулася з безпрецедентними міграційними переміщеннями, що суттєво змінили структуру населення та просторову організацію соціально-економічних процесів. Зовнішня міграція, яка тривалий час зберігає трудовий характер, стала одним із домінантних чинників скорочення працездатного населення. Найактивнішу участь у міжнародних переміщеннях беруть громадяни вікової групи 20-45 років, що зумовлює посилення демографічного навантаження та пришвидшує процеси старіння нації. Суттєво зросла також освітня міграція молоді, яка часто завершується тривалою інтеграцією у приймаючих країнах. Полегшення умов працевлаштування в Європейському Союзі та запровадження тимчасового захисту українців сприяли довготривалому перебуванню населення за кордоном, що формує ризики його повернення та подальшого возз'єднання сімей поза межами України [1-2].

Внутрішня міграція представлена насамперед масштабним переміщенням внутрішньо переміщених осіб, кількість яких стала рекордною для держави. Переміщення людей відбувається переважно зі східних і південних регіонів до центральних та західних областей, що істотно змінює соціальну структуру місцевих громад. Такі зрушення впливають на ринок праці, систему соціальних послуг, інфраструктурну спроможність територій та якість життя населення, формуючи як додаткове навантаження, так і потенційні можливості для розвитку місцевої економічної активності. Водночас адаптація ВПО супроводжується низкою труднощів, серед яких нестача житла, обмеження у працевлаштуванні, психологічні наслідки пережитого та порушення звичних соціальних зв'язків[3].

Комплексний вплив міграції відображається у глибоких демографічних змінах. Скорочення чисельності населення відбувається як за рахунок еміграції, так і внаслідок зниження рівня народжуваності, що у поєднанні з високою смертністю формує депопуляційні тенденції. Посилення дисбалансу статеві-вікової структури та втрата економічно активного населення створюють ризики для відновлення країни та її довгострокового розвитку. Одночасно спостерігається й потенційно позитивний аспект міграційних процесів: частина громадян повертається з новими професійними навичками, досвідом інтеграції та здатністю впроваджувати інноваційні підходи у сфері підприємництва, освіти та соціальної взаємодії [4].

Сучасна державна міграційна політика України зосереджена на управлінні як зовнішніми, так і внутрішніми потоками, передбачаючи підтримку ВПО, регулювання трудової міграції, стимулювання повернення громадян та наближення до європейських стандартів управління міграцією. В умовах повоєнної відбудови ключовим завданням стає формування довгострокових стратегій, здатних забезпечити інтеграцію та реінтеграцію населення, створити сприятливі умови для проживання, працевлаштування та розвитку людського потенціалу [5]. Міграція виступає не лише викликом, а й ресурсом для суспільного оновлення, якщо державна політика ґрунтуватиметься на комплексному аналізі ситуації, міжнародному досвіді та ефективній взаємодії усіх рівнів влади.

Список використаних джерел

1. Libanova, E. War Migration From Ukraine: Problems and Development Prospects. Ukrainian Geographical Journal, 2024. Vol. 4. – С. 5–16.
 2. Hodlevska, O., Shevchenko, O. Internal migration during the war in Ukraine: recent challenges and problems. Problems and Perspectives in Management, 2023, 21(4). – С. 98–108.
 3. Maidanik, I. Remittances in Ukraine during the full-scale war. Demography and Social Economy, 2023, №1(51). – С. 107–123.
 4. Wiktor-Mach, D., Pędziwiatr, K., Sobolieva, A. Navigating (im)mobility in an urban space: migrant's lived experience in Kyiv/Ukraine before 2022. Comparative Migration Studies, 2025, 13(6). – С. 1–18.
- Ash, K. Who leaves and who returns? IDPs and returnees after the Russian invasion of Ukraine. Comparative Migration Studies, 2025, 13(9). – С. 1–20.

КЛІНІЧНИЙ ВИПАДОК ІМУНОГЛОБУЛІН G-4 АСОЦІЙОВАНОГО ЗАХВОРЮВАННЯ

Бондарчук Ольга Броніславівна

кандидат медичних наук, доцент

Кафедра фтизіатрії з курсом клінічної імунології та алергології

Гудзенко Аліна Андріївна

здобувач вищої освіти

Медичний факультет

Вінницький національний медичний університет

ім. М.І. Пирогова, Україна

Актуальність: Точна поширеність імуноглобулін G4-асоційованого захворювання (IgG4-RD) невідома, оскільки це відносно нове захворювання, яке в клінічній практиці в основному не діагностується [8]. Захворювання переважно зустрічається у чоловіків середнього та похилого віку, пік захворюваності припадає на 50-70 років [9]. Дослідження показали, що співвідношення чоловіків і жінок коливається від 1,6:1 до 4:1 [9]. В одному дослідженні, проведеному в Японії, було зафіксоване нижче співвідношення чоловіків і жінок, а саме 1:0,77 [6]. Аутоімунний панкреатит типу 1, ретроперитонеальний фіброз та тубулоінтерстиціальний нефрит, які пов'язані з IgG4, частіше зустрічаються у чоловіків, тоді як ураження голови та шиї (наприклад, тиреоїдит, сіаладеніт та дакріоаденіт) частіше зустрічаються у жінок [8]. Деякі дослідження виявили більш високі рівні IgG4 в сироватці крові та підвищений ризик рецидиву у чоловіків [7]. В одному з досліджень було виявлено, що пацієнти азіатського походження мали вищі концентрації IgG4, ніж пацієнти західного походження [6]. IgG4-RD в Україні офіційно не діагностується, що створює прогалину в клінічній настороженості та відсутність стандартизованих підходів до ведення таких пацієнтів. Поява одного підтвердженого випадку робить цю проблему